

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Seditiosus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Nam sicut nos a testa testudinem sic Græci ὄστrea δότω τῶν ὄστρεων, id est, ostreas à testis dicunt.

Piscatore igitur Petro opus est, qui nos aut scopulis avulsos, aut, de imo maris fundo erutos, Afferenti nostro littora reviventi, penitentia prunis asfos in escam apponat: ut ita absumpti in ipsius Divinitatis amplexu, ad sublimioris vitæ confortia transeamus. Quod vero testam Ostrea pro pelle habent, quæ sine eorum interitu auferri non potest, eorum sunt hieroglyphicum, qui nec squamas ignorantia deponere possunt divinis admonitionibus quantumlibet instituti, nec cultum spiritus suscipere patiuntur: qui quidem, ut Hierosolymitanus Hefychius ait, etsi in mari Baptismatis inveniuntur, etsi in fluminibus Penitentia: abominabiles tamen sunt, cumque vitam fortiti sint in sacri lavacri tinctura, vocationem tamen regenerationemque corruperunt, dum neque pinnulas, neque squamas inducere procurarunt, sublimem videlicet vitam, cognitionemque divinorum, quæ celestis est: sed obccæcato corde in ignorantia voraginibus detinentur, & propterea in his, qui squamas habent nequaquam adnumerantur. Quare Paulus fornicatorem, avarum, idolis ferventem, maledicum, ebriosum, detractorem, legum bonorumque morum corruptorem, à fratrum commercio submovet. Ostrea enim hæc sunt, & id genus reliqua, quæ sine squamis & pinnulis esse deprehenduntur.

DE LOCUSTA. CAP. LIII.

Pisck, inquam, ex genere crustaceorum.

Locusta quid juncta Polypo significaret, eo loco declaratum, ubi Polypi significata recensuimus. Quid vero ipsa per se significet, nunc dicendum.

SEDITIONOSUS. CAP. LIV.

Sic enim Hesiodus.

Popularis seditionis studiosum hominem significare qui volunt, Locustas duas marinas sese invicem incurstantes pingunt: videre enim est sæpe universas, tamquam gregis collegium celebrare, dimicare interim inter se cornibus Arietum modo, ac mutua flagellatione invicem ferire, & genuinum est civibus, inquit Pindarus, invicem invidere.

TEMPERANTIA. CAP. LV.

Ἐπιδοῖ δὲ τὴν ἰσχυρίαν, ἄμυλος ἐστὶν ἐκίνο.

Quoniam vero incidimus in Locustam, nominis adducti similitudine, quid per terrestrem etiam significaretur, explicabimus. Ophiomachum, quem alii Stellionem interpretantur, nos terrestrem Locustam esse comperimus. Per hanc Ægyptii modestiam, temperantiam, atque continentiam intelligebant: quippe quæ nequitia virtutes opposita sunt: ea siquidem Serpentem oppugnat, voluptatem quippe terræ prorepentem allidit. Ipsa autem crura habet, quæ corpusculum alte tollant humo, à terraque interim eorum innixu resiliat, & feratur in sublime, collisoque Serpentis capite intellectui proximior fiat, qui quidem terrenis obrepere nescius, ab iis disjungi abalienarique, assidue meditetur. Non dissimulabo hic sacra lectionis locum, de Præcursoris victu, quem constans fama est Locustis vesci solitum, ἡδὴ τὴν ἀκρίδα, ὃ πρὸς δὲ αὐτῶν, καὶ μὲν ἀγροῦν. Sunt qui ab Locustarum campestrium intellectu abhorreant, cauliculosque herbarum nescio quos, quod eodem illi nomine nuncupentur, pro animali comminiscuntur, quibus noster ille veritatis Præcursor velcetur. Atqui Diodorus, & alii authores gravissimi, populos in Æthiopia quosdam agnoscunt, qui non alio quoquam cibo utantur, quam Locustis, ob id Acridophagos appellatos. In India quoque gentem, quibus Manprorum nomen Clytarchus & Megasthenes dederunt, Locustis ali Agatharchides & alii prodiderunt, trecentosque eorum vicos annumerant. Est autem hæc viridis, & prioribus pedibus longissima, usque admodum gracilibus, quos motat assidue. Manifestissime vero in hoc Præcursoris cibo Locustam animal agnoscit Adamantius, dum undecima in Lucam homilia dicit: Nos habuit domesticum mel, & humana diligentia percolatum, sed sylvestre, minus quippe jucundi saporis: ut pote qui eo ad vitam tantum usum & necessitatem, non ad delicias uteretur, ex aliis vero non grandis pingue ullum, quo se liberius invitare posset: non acris volam, quæ cibum praberet delicatorem: sed exiguum admodum volvere, quod vix à terra surgeret, saltim et que potius quam volaret. Qui plura quartamur? constanter afferitur, Locustas ejus fuisse cibum, parvulum animal, & illi satis mundum.

Ut Suidas & quidam alii.

FAMES. CAP. LVI.

Sunt qui per hujusmodi Locustam famem intelligant: propterea quod magnam satis inferant calamitatem, cum agminatim innumerabili aliquando multitudine congregatae segetes invaserint.

